

הדואר הצבאי של השולם הזה

פנייה

למישרד השיכון

שמעתי בזמן האחרון על תוכנית הדיור המיועדת לחיילים משוחררים. אני חייל במילואים כבר 104 יום. גשוי כארבעה חודשים (ירח דבש בצה"ל). אני מתגורר במידבר בשלב זה, אולם אשתי חיה בדירת-חדר בטבעון עליה היא משלמת שכר-דירה של 180 ל"י בחודש. בחנתי את תוכנית השיכון שלכם ולא מצאתי אף אחת המתאימה לנו. אי-לכך אני מבקש מכם להקציב לי, לאחר שיחזורי, אוהל בדואר במצב טוב, רצוי בצורת מענק או בהלוואה נמוכה ריבית לזמן ארוך. רצוי ליד מקום מגורי בטבעון, ליד ערוק החבורה ומקור מים. באם אי-אפשר להקציב לי אוהל כי דואר כרצוני, אולי אתם יכולים לשכנע את צה"ל לשחרר אותי ולהניח לי לנסות להסתדר בחו"ל? שם אין מילחמות בדרג-כלל.

סמל אביגדור זילנק, צה"ל

ביזיון

אבקשם לחקור ולהתירע על ביזיון מסמך שיער ביחידתי, לפיו חיילים בני 40-50 נאלצו לשמור בלילה בביגוד מיושן ומטולא, בעוד, "ציוד החרמון" שהגיע, ניתן לאפסנאים, שקמיסטים וניגהים בני 20 פלוס. כל זאת בקור שלעיתים הגיע לאפס מעלות.

אלי שירר, צה"ל

פינת הסודנים המגויי

אני וחברי, סטודנטים המשרתים רחוק מאז פרוץ הקרבות, וכפי שניתן לשער, לא נשחרר בזמן הנראה לעין. את פתיחת שנת הלימודים באוניברסיטאות קיבלנו ברגשות מעורבים, וב"שש כן אני לא נזכר להפגין נוכחות בבנייני הקמפוס. אנו מודעים להעיון ש, העורף חייב להמשיך בפעילות הרגילה, אולם הרשו לנו להרהר בקול רם: מה יהיה איתנו? כלום צריכים אנו להשלים עם הרעיון ששנה זו תפסח עלינו? אין אנו מאמינים שנוכל להתגבר על החומר הנלמד על-ידי קבלת תקצירים, וזאת עקב הנסיבות והתנאים. נדגיש, כי לפני כחודש, שלחנו כל סטודנט לפקולטה שלו, מכתב בו הוא מפרט מה הוא לומד והיכן הוא נמצא, וביקשנו תקצירים, שהרי פורסם בכל כלי התקשורת כי יספקו לנו, וכן בייקשנו צוות מרצים שיבוא להסיר את

האספקה

לארמיה השלישית

במיקרה נודמתני לאיזור פריקת האספקה לחיילי הארמיה השלישית, ונדחמת. אינני בא לשפוט פה מדיניות, האם ראוי או לא שנאפשר להם אספקה, זה מבחינה אסטרטגית, מדינית וכו'. אולם נמצא לצורת ביצוע צעד זה — הלא זה הדבר המשפיל ביותר בדי חזיתי בשנים האחרונות.

כיושב בקו, הרואה את החיילים המיצי ריים מולי, קיימת בי הערכה כלפיהם כי בני-אדם, הדפוקים לא פחות מאיתנו. והנה הנ"ל מעבירים את האספקה באופן המזכיר לי בהכרח תמונות דימיניות של בניית הפירמידות על-ידי אבותינו במצרים.

אדם אחרי אדם עובר, וחבילה על שיכמו, מהמשאית לדובר, ומחדברה לחוף, וזאת ללא הפסקה. משש נחיל עבדים. זוהי השפלה אמיתית. ובצע עומ' דים האדונים: קציני אר"ם, קציני צה"ל (קישור כנראה) וצופים בטבדים הפוסעים.

דומני כי בזמננו ניתן להגיע לפיתרון מכני פשוט, יעיל ומכובד יותר. דויד נגב, צה"ל

התלמידים התנכלו

לבנו של האלוף

האלוף שמואל גונן נענה לפניתי להור' פיע בפני תלמידי בית-הספר בכנס הנוכה אשר הוקדש לנושא: "מילחמות ישראל בימים ההם ובזמן הזה". האלוף גונן סקר בכנס זה את המהלכים במלחמת יום-הכיפורים בחזית ה-

אלוף שמואל גונן הבן קיבל מכות

דרום, ומר יהושע לוינסון הירצה על "מילחמות יהודה המלכה". הכותרת בעיתונכם, "תלמידים התנכלו לבנו של האלוף והוא יצא למיבצע הס' ברה בבית-הספר", (העולט הזה 1897) וכן כותרת המישה שמתחת לתמונה פרגעת באלוף, בכנו ובאמת. מ. שריר, מנהל ביה"ס התיכון העירוני המקיף א', באר-שבע

מסך-הערפל האופף אותנו. לא הופתענו שלא נענינו ולא קיבלו דבר.

סמ"ר בועז רצון, צה"ל
הנני סטודנט המשרת במילואים אי-שם. ברצוני להתירע על עיוות בגיוס אנשי העבודה האקדמאית. אנשים אלו, כולם בגיל גיוס, בעלי כושר גופני מתאים, ובעלי הכשרה צבאית מסויימת, לא גויסו משום מה, ונשאר בבית. אמנם ברור כי לא ניתן להרכיב מהם יחידות קרביות מעולות, אך לתפקידי שמירה שונים ניתן להפעילם בלי כל חשש, ולשחרר בכך הרבה מאוד אנשי מילואים מבוגרים, בעלי מישפחות, עסי קים וכו', שמגויסים מפרוץ המלחמה. סגן אהוד וייצמן, ד"צ 2701

ברצוני להגיב על כתבתו של כתבכם זאת יפת סיוט החמישית (העולט הזה 1897).

אנחנו, וכמו כן שאר היחידות, מקבי לים כתוספת למנות הקרב ירקות טריים כגון עגבניות, מלפפונים ותפוחי-אדמה. כמו כן אנו מקבלים פירות כגון אגסים, תפוחים ופרי-הדר. כן מקבלים ביצים וי-לחם. פרט נכון בכתבתו זה הביזבוז הגדול שניגרם בגלל התוספת למנות הקרב, והתוספת שמביאים החיילים מהבית. סמל מרדכי בלומנפלד, ד"צ 2679

צייד מכשפות

על משה דיין

מזה זמן רב שמזדמן לי לקרוא את שבועונכם ושמתני לב לתופעה שלדעתי היא שלילית והכוונה שלי ל"צייד-המכשפות" שאתם מנהלים זה זמן רב על שר-הביטחון משה דיין. אם הדבר בא לידי ביטוי בבחישה ב-חייו הפרטיים או במעשיו או אי-מעשיו בחייו הפוליטיים. לדעתי אתם מגזימים מאד ויש לי החשד ששבועונכם מתקיים ויוצא לאור הודות לסנסציות שיש בידיכם על השר דני או הכתבים שלכם מתחרים ביניהם מי יצליח לפגוע או להשפיל יותר בכתבתו את השר דיין. חושבני שהגיע הזמן שתחדלו או תצמצמו את היקף כתבותיכם עליו, אחרת אתם תשיגו את ההיפך ממה שאתם מקווים להשיג, כיוון שהוכח שמפירסום יתר, אפילו פירסום שלילי, ישיג אדם אוהדים ומעריצים יותר משהיה אלמוני. סמל דני דניאל, ד"צ 2135

בתגובה למכתבו של דויד (העולט הזה 1892), אשר כלל דברי השמצה על משה דיין והתיימר לבטא את דעתם של אנשי המילואים באפריקה, הריני לציין כי מר-בית אנשי המילואים באיזור בו אני מצוי באפריקה, מרבים דווקא לשבח את שר-הביטחון. כלל האנשים — לרבות אנשי הלי-כוד — מציינים את מנהיגותו והישגיו של שר-הביטחון ב-20 השנים האחרונות וזוכרים היטב כיצד הועלה המורל בצה"ל בתקופת הכוננות שלפני מלחמת ששת הימים, עם מגיורו של דיין לשר-הביטחון. ניצחנונו המרשים דאז, היה פרי כפיו.

אף הפעם היו הישגיו של דיין רבים, בייחוד בשלהי המלחמה, ועוד יסופר על כך רבות. אם וכאשר יושג השלום, יהיה זה רבות תודות לדיין.

בן-צייון באיער, צה"ל

טעם. הבשר שהחיל המצרי אוכל, הוא לוף יגוסלבי, ולוף גשאר לוף! (ב) השקולד המגיע אלינו אינו שו-קולד לבישול, ואף שאינני איש יחסי ה-ציבור של המיפעל המייצר, אני מוכן לשבח אותו בכל פה.

(ג) התמונה שכתרתה הביזבוז הנורא, אם תביטו היטב בצילום, אין זה כלל צילום של מצבור זבל אלא מצבור של מנות-קרב שלא נוצלו עדיין. בכל קרטון

סיוט החמישית

יש סוג מסויים של שימורים ויש לשער שזוהו מחסן המזון של יחידתו של הכתב והכל שהוא נראה כך. למרות זאת, העובדות האחרות שב-כתבה זו נכונות. חשבתי בעניין והגעתי למסקנה שאפשר לפתור את הבעיה ב-דרך אחת: הפסקת אספקת החמישיות, מחוץ לכמה פריטים פופולאריים (כמו שימורי פירות) למשך מיספר ימים, ומדי חודש או יותר לחזור ולהפסיק, אולי כך ינוצלו כל המצבורים המועזים האלה. יצחק ליבנה, ד"צ 1497

הפצועים המושלכים

כתבתו של זאב יפת בשבוע שעבר, סיוט ושמו חופשה (העולט הזה 1899), דיברה בשם כל החברה ביחידתנו, ואני בטוח גם בשאר יחידות הקו. בהקשר זה אני רוצה להצביע על "נ" פראי נוסף של צה"ל — היחס לפצועים אחרי החלמתם. פצועים רבים, שהחלימו לחלוטין, מוחזרים ליחידותיהן — שהן לרוב יחידות שדה כמוכון.

בבית-החולים, ואחר בבית-החולמה, זוכים הפצועים לטיפול הרפואי ולחס הטובים ביותר — שניתן לתאר. שבועות, ולעיתים חודשים, הם חיים בחממה מוגנת שבה דואגים להם, מטפלים בהם, אוהבים אותם, פשוטו כמשמעו. ואז, יום אחד, הגלידו יפציעהם סופית — והם מושלכים, ללא כל הכנה פסיכולוגית, ולאחר יום-יומיים חופש בלבד, בחזרה ליחידותיהם.

לפתע, הם מוצאים עצמם במתח, בבדידות, בכפור, בקשיים, בליכלוך, בעמל ובחוסר השינה של יחידה בקו. לוא צה"ל היה טורח לשאול פצועים לשעבר אלה מה קרה להם, ביום, בשבוע, בחודש הראשון לשובם ליחידה — היה מגלה סיפור עצוב מאוד.

ישראל גיר, צה"ל

אבי הפצועים

בצער רב קראתי את הקטע אודות שמי חה הולצברג (צה"ל / נכ"ר צה"ל) כאתר תיירות; העולט הזה 1897) — ובעיקר מחמת הסיגנון.

את שמחה הולצברג הנני מכיר אישית, רק זמן קצר — וכמוצאה הממלחמה הנוכחית. שמעו, תדמיתו ומקצת ממעשיו — ידועים בציבור מזה תקופה ארוכה, כולל התואר: "אבי-הפצועים". עם זאת עלי לציין כי מעטים האישים שנזדמן לי להכיר, שתוארם (ולוא גם הבלתי-רשמי) קטן עליהם בכמה מספרים. בדרך-כלל — המצב הפוך.

מבלי להיכנס לעצם העובדות האמורות להיות מתוארות בכתבה, ואף בהנחה שהן נכונות, קשה להשתחרר מהגימה העוקר

שמחה הולצברג השמחה

צנית, המכעיסה והמשמיצה (ולוא ברמי-זים). — אדם שמרית, אם לא כל זמנו ומירצו מוקדשים לרווחתם של הנפגעים. בתופעות חורגות וחורקות צריך להיר-אבק, ונטיה של תיירים להביע את היר-תפתום והזדהותם בחלוקת תשורות — ידועה, ויש מקום לרסנם. אך בהצגת האי-יזע כזריקת מתנות לחיילים, "כמו לקר-פים בגן-חיות" יש משום הגומה וזולג-ריוציה שלא לצורך.

בימינו, כאשר גל ההתנדבות הולך ור-שוכך, כאשר "הגיבורים" התעייפו (וזה טבעי) יש לברך בעיקר את כושר התיר-מנה וההתחדשות של אנשים דוגמת הולצ-ברג. שמעשיו לאורך שנים ידועים היטב. סרן ד"ר מ. פרידן (פרידנרייך), קצין רפואה באחד ממחנות האי-שפוט וההחלמה העובדה שמחה הולצברג הירשה, בתלהבותו לנושא, התנהגות פוגעת מצד התיירים — אינה פוגעת כזוא זה בכז-ייתיו המפורסמות.

תודת שבו לשעבר

ברצוני להודות למערכת העיר-לם הזה, עבור סידרת הצילומים ששלחו לי מיום שובי ארצה מ-הכלא המצרי. צילומים אלו (שקבלתי ללא כל תמורה!) יהוו מזכרת בלתי-נשכחת ליום המאושר ביותר ב-חי, ועל כך — תבורכו! מיכאל זיפה, רמתי-אביב